

ar hún raknar við, segir hún vitrun sína Guðmundi Arasyni, sem þá var prestur. Fjandar grípa hana og draga yfir hraun og klungur, „en þar er þau fóro sá hon kvalar margar ok menn í kvölunum; en þeir fóro með hana, unz þeir kómu at þar hon sá fire sér því líkast sem være ketill mikill, eðr pyttr djúpr ok víðr ok í bik vellanda, en umhverfis eldr brennande. Þar sá hon marga menn, bæde lifendr[!] ok dauða, ok hon kende suma þar. Hon sá þar alla nær höfðingja ólérða, þá er illa fóro með því valde er þeir höfðo“. [Þess vegna varð líka að sjá þar „lifendr“; annars hefði Guðmundi presti verið minni hjálp í vitruninni].

Þúkarnir ætla nú að steypa Rannveigu í pyttinn vellandi fyrir saurlífnað hennar og önnur afbrot, og fær maður þar að vita, að þúkar geta verið eins fullir vandlætningar eins og guðbræddustu menn. (Trúvendararnir (inkvisitorarnir) hafa aftur sýnt, að guðbræddustu menn geta á stundum haft gaman af að haga sér eins og þúkar, kvalið menn á allar lundir og loks dregið þá á bál). En fyrir tilstyrk helgra manna bjargast Rannveig og fær að eins nokkrar slettur. Miðar síðari hluti vitrunarinnar að því að sýna hverjir helgastir hafi verið af biskupunum og svo að því hvílikur dýrdarmaður sé Guðmundur prestur Arason, og er spáð, að hann muni verða mestur „upphaldsmaðr lande þesso“ með bænum sínum. Guðmundur góði var yfir höfuð mjög vinsæll af kvennþjóðinni.

Þessi vitrun—og aðrar líkar—hefir nú sjálfsagt styrkt mjög kristnina, bæði beinlínis, með því að auka mönnum ótta við helvíti, og eins óbeinlínis, með því að efla trúna á heilagleika þeirra, sem síðar urðu dýrdlingar.

(Niðurlag.)

HEIMIR kemur út 12 sinnum á ári, 24 bls. í hvert sinn, og kostar einn dollar árgangurinn.—Afgreiðslustofa og skrifstofa blaðsins verður framvegis í nýju Heimisbygggingunni austan við Unitarakyrkjuna, á suðausturhorninu á Sherbrooke og Sargent strætum, (582 Sargent Ave.) Winnipeg Man.

Ritstjóri síra Rögnvaldur Pétursson, Winnipeg.

Prentari: Gíslí Jónsson, Winnipeg Man.